

990718-2

Heidegger začíná § 44 svého spisu „Sein und Zeit“ (s. 212 pův. vyd.) větou, že „filosofie odedávna spojovala pravdu s bytím“. To je teze velmi problematická, dokonce i v rámci Heideggerova myšlení, neboť je to právě on, kdo tak silně podtrhuje okolnost, že filosofie je tak hluboce až fatálně poznamenaná zapomenutím na bytí (onou známou Seinsvergessenheit), takže posléze – jakožto metafyzika – končí a pokračuje jen „myšlení“. Ve skutečnosti platí, že filosofie odedávna spojovala pravdu se jsoucím. Heideggerův důraz na Aristotelovy formulace, že věci samy ukazovaly“ filosofům cestu (Met. I – 984a18n.) nebo že (Parmenidés) byl nucen jít za tím, co se samo od sebe ukazovalo (tamt. 986b31), v souvislosti se ztotožňováním oněch „věcí“ s pravdou jakožto jejich neskrytostí, je vlastně v hlubokém rozporu s tezí o „bytí“ místo o „jsoucím“ resp. jeho „jsoucností“.

(Písek, 990718-2.)